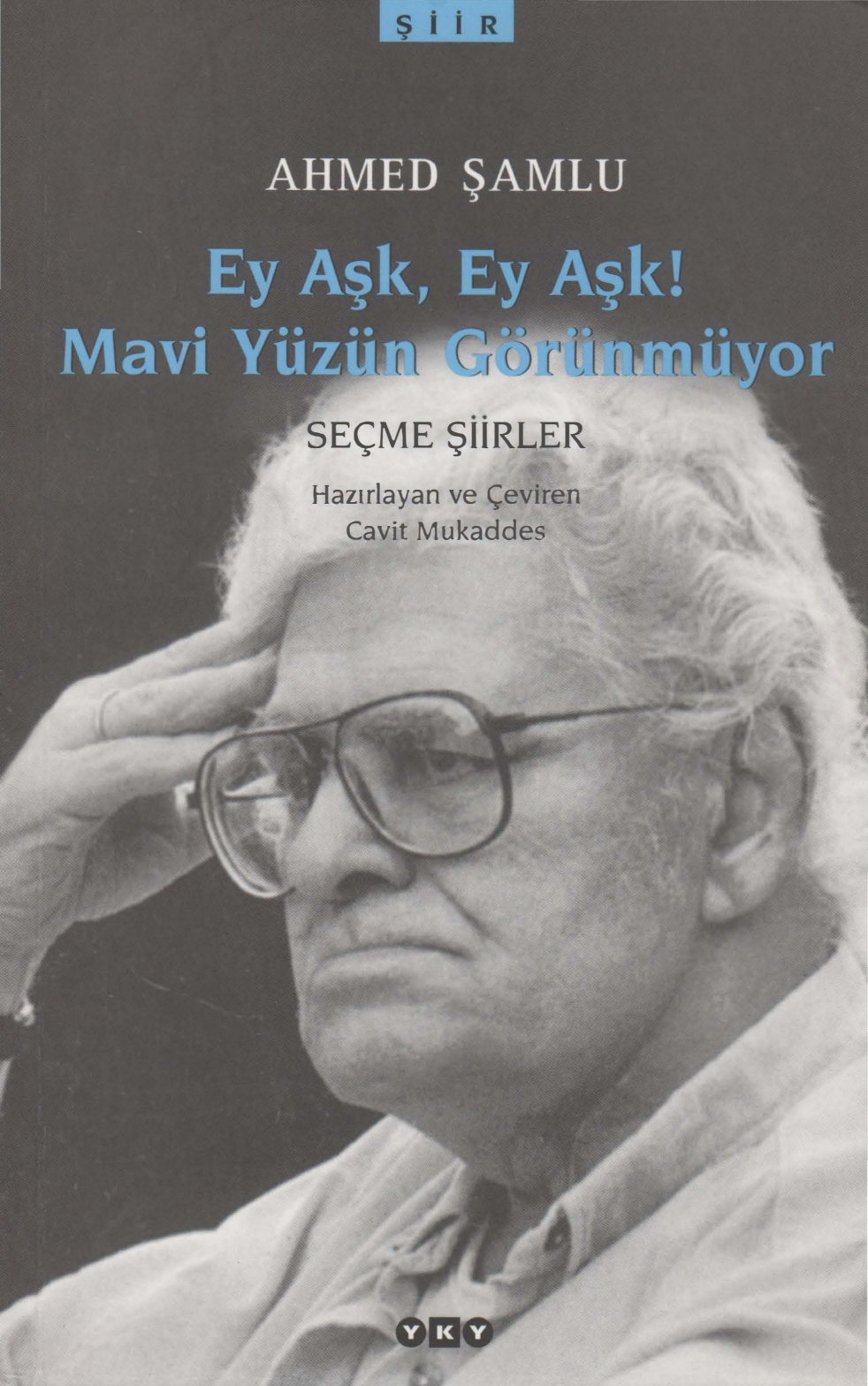
ŞİİR

AHMED ŞAMLU

Ey Aşk, Ey Aşk! Mavi Yüzün Görünmüyor

SEÇME ŞİİRLER

Hazırlayan ve Çeviren
Cavit Mukaddes

YKY

EY AŞK, EY AŞK!
MAVİ YÜZÜN GÖRÜNMÜYOR

Ahmed Şamlu 1925'te Tahran'da doğdu. Lisede okurken siyasi faaliyetlerinden dolayı dört yıl tutuklu kaldı (1941-45). 1946'da idam mangasının önüne çıkarıldı, son anda hükûmetin affıyla serbest bırakıldı. 1952'de Macaristan'a gitti, burada iki yıl İran Büyükelçiliği Kültür Müşaviri olarak görev yaptı. 1967'de Hâfız üzerine araştırmalara başladı. 1974-1979 yıllarında birçok uluslararası konferansa katıldı; Avrupa'nın çeşitli üniversitelerinden davetler aldı. *Sokhane Nov* (Yeni Söz, 1948), *Rouzane* (Pencere, 1950), *Bamshad* (1956) dergilerini çıkardı. Lorca ve Ritsos'un şiirlerini Farsçaya çevirdi. 1987-1999 yıllarında şiirleri dünyanın birçok diline çevrildi. Stig Dagerman Şiir Ödülü'nü aldı (1998). Ölümüne kadar *Kitâb-i Kûçe* (Sokak Kitabı) adı altında araştırma, inceleme kitaplarını yayımladı. Uzun süren bir hastalıktan sonra öldü (Temmuz 2000).
Şiir kitaplarından bazıları: *Unutulmaz Nağmeler* (1947), *Bildirge* (1951), *Duygular ve Demirler* (1953), *Yeni Soluk* (1957), *Hâfız ve Haft Gonbad, Teraneler [Hayyam, Attar, Baba Tahir Rübaileri]* (1957), *Ayna Bahçesi* (1960), *Aynadaki Ayda* (1963), *Ayda Şiirler* (1964), *Yağmurdaki Kuknüs* (1965), *Toprak Ağıtları* (1968), *Ateşteki İbrahim* (1972), *Ayna ve Havva* (1973).

Cavit Mukaddes (Javid Moghaddas) 1963'te Salmas'ta doğdu. İTÜ Metalurji Mühendisliği bölümünü bitirdi (1987). Temel resim eğitimini İran'da tamamladı. Londra'da yayımlanan kültür sanat dergisi *A*'ya desenler çizdi (1982-85). İstanbul'da "Simurg Art" galeri ve atölyesini açtı (1995). 15 kişisel resim sergisi gerçekleştirdi; değişik ülkelerdeki özel ve resmi koleksiyonlarda yapıtları bulunmaktadır.
Furûğ ve Sohrap Sepehri'yi Türkçeye, Enis Batur şiirlerinden bir seçmeyi Farsçaya aktardı.

AHMED ŞAMLU

EY AŞK, EY AŞK!
MAVİ YÜZÜN GÖRÜNMÜYOR

SEÇME ŞİİRLER

HAZIRLAYAN VE ÇEVİREN:
CAVİT MUKADDES

YKY
İSTANBUL

Yapı Kredi Yayınları - 2031
Şiir - 182

Ey Aşk, Ey Aşk! Mavi Yüzün Görünmüyor / Ahmed Şamlu
Hazırlayan ve Çeviren: Cavit Mukaddes

Kitap Editörü: Murat Yalçın

Kapak Tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Şefik Matbaası
Marmara Sanayi Sitesi M Blok No: 291 İkitelli/İstanbul

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2004
ISBN 975-08-0785-5

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2004

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 285 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
Bilgi Hattı: (0 212) 473 0 444
http://www.yapikrediyayinlari.com
e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://www.estore.com.tr/bulvar/yky
www. teleweb.com.tr

İçindekiler

7 • Önsöz

13 • Geceli (I)
15 • Geceli (II)
16 • Balık
18 • İçimizdeki Soğukluğa
19 • Geceli (III)
20 • Karanlığın Türküsü
21 • Ayna Bahçesi
23 • Eskiz
24 • Ayrılık -Roma-
25 • Yağmur
26 • Abai'nin Yürek Yarasından
29 • Geceli (IV)
30 • Gece
31 • Mezar Taşı Yazısı (Yeni Soluk)
32 • Ateş Alanı
33 • Birleşmek
34 • Başlangıç
35 • Son Gece
36 • Sis
37 • Ölümün Böylesi
38 • Nazlı'nın Ölümü
39 • Ceza
41 • Furûğ'a Ağıt
42 • Aşkla Beraber Toprağa Gömülenin Doğuşu
43 • Sessizliğin Patlaması
44 • ...Mavi Duman Gibi...
46 • Tekrar
48 • Ölüm – Ben
49 • Vakit
50 • Kafesten
51 • Eşikte
55 • *"iraj kaboliye ithafen"*
56 • Durumun Özeti
57 • Biz de
62 • –Ölü Doğa–
63 • –Duvarın Gözleri–
64 • Keşke Su Olabilseydim
66 • Butimar
67 • Kitapların Arasında Dolaştım
68 • Ayna Aynada
70 • Bu Çıkmazda
71 • Hâlâ O Kargayı Düşünüyorum

Önsöz

Ahmed Şamlu, modern İran şiirinin temel taşlarından biri sayılıyor. Klasik Fars şiirinin ustalarından (Hayyam, Hâfız, Mevlâna...) sonra Farsçayı en güzel ve en iyi şekilde kullanan çağdaş İran şairi olarak biliniyor.

Politik görüşlerinden dolayı Şah döneminde bir süre tutuklu kaldıktan sonra uzun yıllar sürgün hayatı yaşadı. Musaddık hükümetinin 1953'te CIA darbesiyle devrilmesinin ardından bir yıl hapis yattı, daha sonra yedi kez tutuklandı. O yıllarda, hapishanelerin "okulu" olduğunu söyleyen Şamlu, "insanın düşüncelerini saklamaya zorlanmadığı bir sistemde yaşamak isterim ve böyle bir sistem ancak düşlerde var olabilir. Evet, ben bir düşçüyüm." demişti.

Şah döneminin en karanlık günlerinde, korkusuzca şöyle yazdı:

Ölmek için ne denli güzel bir gece
Gökyüzüne söyle,
Yıldızlarının elmasından bana bir hançer versin

Şamlu, içinde hiçbir zaman yer almamasına rağmen, politik duyarlılığa sahip bir şairdi: "Biliyor musunuz? Belediyenin önündeki taş merdivenlere oturmuş olan günahsız Hiroşimalı, bombanın patladığı an, ondan taş merdivenler üzerinde yalnız, uğursuz bir gölge – ebedi lanetin tasviri gibi kaldığını hatırlıyor musunuz? O savaş yüzde yüz onun savaşı değildi."

Nima'dan sonra, Ahmed Şamlu'nun yeni İran şiirinin gelişmesinde büyük bir payı oldu. Yeni İran Şiiri'ne yepyeni duygular getirmekle kalmadı, eski şiir kalıplarını bir tarafa bırakarak serbest şiirin doğmasına yardım etti.

Şamlu, Nima'ya (Modern İran Şiirinin ilk ismi) daima saygı gösterdi ve onu "Büyük Nima" olarak andı. Nima'yı ve onun Muhafazakârlara karşı verdiği mücadeleyi destekliyordu. Bu nedenle, makalelerinde Muhafazakârlara çok sert tepkiler gösterdi.

1971 yılında Nima'ya ve yeni şiire karşı Daşti ve Hamidi gibilerinin muhalefet seslerinin yükseldiğini, bunlardan Hamidi'nin söylediği hiciv şeklindeki bir gazelde Nima ile alay ettiğini görüyoruz: "Onda üç şey var: Vahşet, acayiplik, ahmaklık... Onda üç şey yok: Vezin, söz ve mânâ"

Şamlu bu saldırı karşısında hemen harekete geçti ve şu şiirle ona karşılık verdi: "Şair Hamidi'yi bir defada, birkaç yıl önce kendi şiirinin darağacına asmışım."

Şamlu, başlarda Nima'nın etkisinde kalmış, onun tarzında şiirler yazmıştır. Fakat sonraları Mayakovski, Lorca, Eluard gibi şairlerin de etkisinden sıyrılarak kendi özgün diline ulaştı. "Nima, şiirin pençesini yüzüme atıncaya kadar şiirden uzak durdum, ilk dönemlerde Lorca bana çekici geldi. Sonra Mayakovski... Sonra bunların hepsini unutarak Hâfız'ı, Şirâzi'yi yeniden buldum ve hepsinin yerine geçti."

Hâfız hakkında da şöyle bir değerlendirmesi vardır: "Hâfız yüce bir dağdır, ona uzaktan bakılınca yalnız genel bir manzara görülür. Eğer ona yaklaşırsan onun sahralarından birini bile feth etmeden, o genel manzarayı kaybedersin. İranlı veya Farsça yazan ve diğer tanıdığım şairlerden, hiçbirisine ulaşmak bu denli zor değildir."

Cavit Mukaddes

Şairler halk ormanının dallarıdır, bir başkasının bahçesindeki sümbül veya yasemenler değildirler.

Bugünkü şair halkın dudakları ile tebessüm ediyor,
O şiir yazıyor,
Yani o ihtiyar şehrin yaralarına el atıyor,
O kendi nağmesi ile
Boşalmış soğuk yüreklere hayat veriyor.

...Sonsuzluk güneşleri arasında
huzurlu bir iskeledir güzelliğin
sitemin yenilgisidir bakışın
ve gözlerin
yarının yepyeni bir gün olacağını söylüyor.

Geceli (I)

Gözyaşında sır saklı
Gülücükte sır saklı
Aşkta sır saklı
aşkımın gülücüğü idi o geceki ağlaman
öykü değilim –okumak için–
ses değilim –duymak için–
veya görebileceğin bir şey
öğrenebileceğin bir şey değilim.
Ben, ortak sızıyım
Haykır ben...

* * *

Ağaç ormanla konuşuyor
Ot, çayırla
Yıldız samanyolu ile
ve ben seninle konuşuyorum,
ismini söyle bana, ellerini, ellerime bırak.
sözünü bana söyle, yüreğini bana aç.
senin dudaklarınla tüm dudaklara konuştum
ve ellerin, ellerimi çok iyi tanıyor.
gizli aydınlıkta seninle ağladım,
hayatta olanlar için,
ve karanlık mezarlıkta seninle söyledim
en güzel nağmeleri
çünkü bu sene ölenler
yeryüzünün en yüce
âşıkları sayılırdı.

* * *

Ellerini, ellerime bırak
ellerin ellerimi çok iyi tanıyor,
seninle konuşuyorum
ey yüce sevgili
tıpkı bulutun fırtına
yağmurun denizle
ot'un çayırla
kuşun baharla
ağacın ormanla
konuştuğu gibi
sesin, sesimi çok iyi tanıyor.

Geceli (II)

Kapılar kapalı, yollar tutulmuş
Gecede ay görünmüyor,
Ne güneş gözüküyor, ne gün.
Boynumuza saplanan hançerle
Zamanın dışındayız.
Hiç kimse, kimseyle konuşmuyor,
Suskunluk binbir dille kendini anlatıyor.
Ölülerimizi izliyoruz
dudaklarımızdaki
tebessümle
ve kendi sıramızı bekliyoruz
gülücüklerden uzak!

Balık

Hiçbir zaman yüreğim
Bu denli sıcak ve kızıl olmadı
Bu ölümcül gün batımının en berbat dakikalarında,
yüreğimden binlerce güneş pınarının
fışkırdığını
hissediyorum
Bu tuzlu bataklığın her
kıyısından, bucağından
ansızın binlerce coşkulu
ormanın
yeşerdiğini hissediyorum.
Ah; ey kayıp doğruluk
ey ayna gölcüklerine
kaçan Balık!
Saf bir göletim ben
Şimdi o aşkının büyüsüyle
ayna göletlerinden
bana akan yolu bul.

Hiçbir zaman
ellerim böyle büyük ve sevinç dolu olmadı:
Gözlerimin kızıl şelalesinde
Bir şarkının; günbatımsız
güneşin soluk aldığını
hissediyorum
Tüm damarlarımda
Kervanları uyandıran sestir sanki
Kalp atışlarımın sesi.

* * *

Bir gece ansızın çırılçıplak çıkageldi
tıpkı suyun ruhu gibi
göğsünde iki balık,
ellerinde ayna
Islak saçları yosunda sanki;
girift bir yosun sanki
Çığlık attım: Ümitsizlik avlusundan:
"–Ah, ey bulunan doğruluk
bir daha
bırakmam seni".

İçimizdeki Soğukluğa

Titrek el ve yüreğimde
tek korkum
Aşkın bir sığınağa dönüşmesiydi
Uçuş değil, kaçış olmasıydı.
Ey AŞK, ey AŞK!
Mavi yüzün görünmüyor

* * *

Artık aşk
İçimizdeki soğukluğa
alev coşkusu değil
yaramızın sızısına uyuşturucu bir merhem
Ey AŞK, ey AŞK!
Kızıl yüzün görünmüyor

* * *

Güçsüzlük üzerine
karanlık tozlu avuntu
ve huzurlu kurtuluş
varlığın kaçışına.
Mavinin huzuruna
Karanlık
Ve erguvan üzerine
Yeşil yaprakçık
EY AŞK, EY AŞK!
tanıdık rengin, tanıdık yüzün görünmüyor.

Geceli (III)

En güzel seyirdir
Rüzgârın gece vakti altı yönden
sana doğru gelmesi
ve görkemli ümitsizlikleriyle
turnaların akşam uçuşları
Ay'a doğru.
Turnaların akşamüstü uçuşları
ve rüzgârın dönüşü
senin bellek mezarında
toz'u yeşertiyor taş'ta,
ve gizemi bir şey öğretiyor
e s k i z a m a n l a r d a n
kalan ve
ç o k i y i b i l d i ğ i n
b i r ş e y i.

Karanlığın Türküsü

Sabahın külrengi ufkunda
Süvari
sessizce duruyor
ve atının uzun yelesi
Rüzgârda savruluyor.

Tanrım, Tanrım!
Hadise uyarıldığı zaman
Süvariler
böyle durmamalılar.

Yanmış çitlerin kenarında
Genç kız
Sessiz duruyor,
Ve rüzgârda dalgalanıyor
İnce eteği.
Tanrım Tanrım!
Kızlar böyle suskun durmamalılar,
Erkekler yaşlanırken
Umutsuz ve yorgun.

Ayna Bahçesi

Elimde bir kandille,
yüreğimde bir kandille:
Karanlık'ta savaşmaya
gidiyorum
yorgunluk beşikleri bırakmış
gelip gitmelerin keşmekeşini
ve güneş derinden
kül olmuş samanyollarını
aydınlatıyor.
dolunun bulutları tohumlandığı an
yıldırımın asi çığlığı
duyulur.
ve asma'nın sessiz sızısı:
kıvrım kıvrım uzun dallarının
ucunda filizlenirken
küçük koruklar

* * *

Tüm çığlığım sıkıntıdan
kurtulmak içindi,
çünkü ben en korkunç gecelerde, güneşi
ümitsiz dualarla
talep ettim.
Sen güneşlerden, seherlerden
gelmişsin.
Sen aynalardan ipeklerden gelmişsin

* * *

Ateşin ve ilahın olmadığı bir boşlukta
Senin bakışını ve itimadını ümitsiz
Dualarla istedim.
İki ölüm arasında
İki yalnızlığın boşluğu arasında bir esinti
senin bakışın ve güvenin
böyledir,
Senin sevincin acımasız ve uludur.
Nefesin benim boş ellerimde, nağme ve
yeşilliktir.

* * *

Elimde bir kandille
Gönlümde bir kandille ayağa kalkıyorum
Ruhumun pasını gideriyorum
Senin aynanın karşısına bir ayna bırakıyorum
Senden ebedi bir varlık yaratmak için

Eskiz

Gece çoktan söylemiş türküsünü
kanlı hançeresiyle
Deniz soğuk ve dingin oturuyor
Bir dal
Ormanın karlığında
ışığa doğru
haykırıyor.

Ayrılık
–Roma–

Yokluğun diri gömülme deneyi
Ne denli istekli
talep ediyorum seni.
mücevher süslü semender
sırtındasın
sanki.
ve mesafe boş bir tecrübedir.
gömleğinin kokusu burada
şimdi,
ve uzaklarda dağlar soğuktur.
sokakta ve yatakta
ellerinin sıcaklığını arıyor ellerim,
ve yolda düşünmek
ümitsizliğini gideriyor.
ellerinin şarkısından yoksunum,
ve dünya merhabadan
Yoksun.

Yağmur

O zaman aşkımın gururlu kadınını gördüm.
Nilüfer yaprağı avlusunda
Yağmurlu gökyüzünü düşünürken.

* * *

O zaman aşkımın gururlu kadınını gördüm.
yağmurun nilüfer avlusundan
eteği rüzgârda dalgalanırken

* * *

O zaman, yağmurun gururlu kadını
Nilüferlerin avlusundan
gördüm
Zor geçen gökyüzü yolculuğundan dönerken.

Abai'nin* Yürek Yarasından

Bekleyiş kızları!
Çayır kızları
"Dar ümitlerin" kızları!
Sonsuz kırda ve
Küçücük dünyalarında sonsuz arzular!

* * *

Yeni çardak kızları
Yüz yıllık çardaklarda!
Giysilerinizin zırhında
Deli rüzgâr güller açtırırsa
İstek atının uzun yelesini
Aşufte edecek

* * *

* **Abai:** Türkmen halk hikâyelerindeki kahramanın adı. Bu şiir Türkmen önder "Aman Can" anısına yazılmış.

Bulanık nehir kızları!
Yüksek tavana uzanan dumanın
bin sütunlu alevin kızları

Uzak aşkların kızları
Gündüzleyin suskunluk, iş,
Geceleyin yorgunluk

Gündüz durmaksızın koşuşturan kızlar
gece vakti: yenilgi.

* * *

Hangi erkeğin sır dolu ıssız aşk bahçesinde
Hangi rahibane raksta
yakıcı arzularla birlikte
fıskiye kollarınızı uzatacaksınız?

* * *

Ne yazık ki
bakışlar ve saçlar boşuna söndürüyor
Şairin sözcüklerindeki ıtırı.

Sisli ovalarda,
gelip geçen kızlar
utangaçlık
Şebnem
alçakgönüllülük kızları

Hanginizin göğsüne kan damladı!
"Abai"nin yürek yarasından.
ergenlik çağında, hanginizin göğüsleri çiçek açmış?
Hanginizin dudaklarında
dudaklarında hanginizin?
–Söyleyin–
onun kucağında
bir öpüşün ıtrıyla
çiçeklenmiş gizlice.
Karanlık geceler
çiseleyen yağmur –ki işte yok–
Hanginizin gözlerine uyku girmiyor?
umutsuz, hırçın yatakta.

Onun hatırası –ki öfke ve cesaret sembolüdür
Ateşi parlatıyor, açık gözlerinizde.
geç vakitlere kadar.

Aranızda hangisi?
–Söyleyin–
aranızda hanginiz
"Abai'nin" silahını parlatıyor?
İntikam günü için.

Geceli (IV)

Büyük gümüş anahtar
soğuk su birikintisinde kırıldı.
kale kapısı kapalı.

"–Ey yalnız yolcu!
cılız ateşinle hangi şafağı bekliyorsun?
Ağaç gölgesinde."
Su birikintisinde
Soğuk su birikintisinde kırıldı
Parlak hilâl,
ve dövme gümüş kapı
Yedi büyülü kilitle kapalı.

Gece

Gece, ve yıldızların soğuk, eğimsiz akan nehri
kim için ve ne için güzel?
hangi anıyı hatırlatıyor
nehrin iki yakasındaki uzun saçlı
yaslıların nefes kesen gizemli ayini
ve sabahın
on iki kurşunun birleşik sesiyle delinmesi.
Kim için ve ne için güzeldir
Gece?

Mezar Taşı Yazısı (Yeni Soluk)

Ne gitmekte bir hareket vardı,
Ne kalmakta durgunluk
dallar kökten ayrılamazdı,
ama gerektiği gibi de sırrını açmadı
yapraklara, dedikoducu yel.
Aşkımın kızı, yad bir anadır
ve sonsuza kadar dönecek,
üzüntülü yörüngesinde
telaşlı bir yıldız

Ateş Alanı*

Görünen ve öyle olması gereken:
askerlerin ölüm manevrası yaptığı alan
yeşil vadi veya renkli gökkuşağı altında
çocukların oyun alanı olabilirdi.

Ama o "son emre" karşı yapılan
tebessüm.
"Ateşi" gülücükle karşılamaktan başka
bir şey olamazdı.

* Şah döneminde idam edilenlere ithafen yazılmış.

Birleşmek

Fırsat acımasızca kısaydı,
ve olay beklenmedik
kafes bahçeyi perişan etti.
ilkbaharı tatmadan.

Öpüşme doyumsuzluğu gibi
Güneşten,
Soluktan,
Kesileceğim.

Çıplak,
Söyle çıplak gömsünler beni
Aşk'a taptığımız gibi
Çırılçıplak,
Örtünme kaygısından yoksun
toprakla birleşmek istiyorum
Aşkla beraber.

Başlangıç

–Gurbette,
vakitsiz, henüz gelmemiş zamanda–
Ben böyle doğdum işte,
canavarlar ve taş ormanında
ve boşlukta atmaya başladı yüreğim.
kendini tekrarlayan beşiği.
Baharsız ve kuşsuz bir yerde terk ettim.

* * *

Uzağa gidemedim ilk deneyimsiz adımlarla,
Kum ve dikenin yıpratıcı düşünden dönüştü,
ilk yolculuğum.
Umudu öğretmiyor uzaklar.
yürümenin ilk tecrübesiyle,
yakıcı ufka doğru durdum, titreyerek
hiçbir çağrının olmadığını fark ettim,
çünkü, görünümde serap yoktu.

* * *

Umudu öğretmiyor uzaklar.
Bu sonsuzluk öyle büyük bir zindan ki
Ruhum, yetersizliğin utancından
gözyaşlarına saklandı.

Son Gece

Elimde ayna, yeşillik ve akik ile
çatıya çıktım,
Ay'ı yenilemeye
Soğuk bir orak geçti gökyüzünden
"Güvercinin uçuşu yasaktır".
çam ağaçları fısıldayarak bir şeyler konuştular.
Hançer kuşlara saplandı,
ve o gece ay görünmedi.

Sis

Çölü baştan başa sis kaplamış
köyün ışığı görünmüyor
sıcak bir dalga yayılıyor çölün kanında
Çöl;
yorgun
suskun ve soluktan kesik;
sıcak bir hezeyanla
sisin her telinden ter damlıyor
yavaş, yavaş
Çölü baştan başa sis kaplamış:
[Kendi kendine söylüyor yoldan geçen biri]
Köyün köpekleri suskun.
Siste saklanarak eve varıyorum
"Golku" geldiğimi bilmiyor.
Ansızın beni kapıda görüyor.
[Gözlerinde yaş, dudaklarında tebessümle söylüyor:]
"çölü baştan başa sis kaplamış.
Kendi kendime düşünüyordum
Eğer sis sabaha kadar devam etseydi,
Cesur erkekler
gizlendikleri yerden çıkıp
sevgilileriyle buluşmaya gelirlerdi."

Çölü baştan başa sis kaplamış
köyün ışığı görünmüyor.
Sıcak bir dalga yayılıyor çölün kanında.
Çöl,
yorgun
suskun
soluktan kesik
sıcak bir hezeyanla
ter dökülüyor her telinden usulca.

Ölümün Böylesi

Akasyaların rüyasında ölmek istiyorum.
Yavaş esen rüzgârda
–İkilem arasında gidip gelerek.
Akasyaların rüyasında ölmek istiyorum.

Atlas çiçeklerinin ağır soluğunda
ölmek istiyorum.
yazın ıslak ve sıcak bahçelerinde.
günbatımının ilk saatlerinde
atlas çiçeği soluğunda
uçmak istiyorum.

* * *

Göğsümde hançer yarası
süsen gibi açsa da.
akasyaların rüyasında ölmek istiyorum
atlas çiçeklerine geçit olmak istiyorum.
–son fırsatta–
akşam vakti, saat yedide.

Nazlı'nın Ölümü*

Nazlı! İlkbahar gülümsedi ve erguvan açtı.
Avludaki yaşlı yasemen bile çiçek açtı
inat etme!
uğursuz ölümle uğraşma!
var olmak, olmamaktan daha iyidir,
hele ilk baharda.

Nazlı konuşmadı,
başı dik
Yiğitçe sustu ve gitti.

* * *

Nazlı! Konuş!
Suskunluk kuşu aşiyanda
dehşet bir ölümün üzerine kuluçkaya yatmış.
Nazlı konuşmadı.
güneş gibi
karanlıktan geldi. Kan kırmızı oldu ve gitti.

* * *

Nazlı konuşmadı
Nazlı yıldızdı:
Bir an bu karanlıkta parladı ve gitti.
Nazlı konuşmadı
Nazlı menekşeydi
Çiçek açtı, kışın bittiğini müjdeledi ve
gitti...

* **Nazlı:** Politik görüşleri sebebiyle Şah döneminde idam edilen yazar ve düşünür Vartan.

Ceza

Burada dört zindan var
Her zindanda birkaç koridor
Her koridorda birçok hücre
Ve her hücrede pek çok insan prangalı
Bu prangalılardan birisi, eşini iftira ateşinde öldürmüş.

Bu prangalılardan biri yazın öğle sıcağında
Çocuklarının ekmeğini cimri fırıncının
Kanına bulamış.
Kimisi tefecinin yolunu kesmiş, yağmurlu günün
tenhalığında.
birkaç kişi ıssız sokaklarda evlerin duvarlarına
tırmanmışlar
Kimisi geceyarıları yeni gömülen
ölülerin altın dişlerini
çalmış.

Ama ben hiç kimseyi gece karanlığında
öldürmedim.
Ama ben hiçbir tefecinin yolunu
kesmedim
Ama ben geceyarıları damdan dama
atlamadım.

Burada dört zindan var.
Her zindan da birkaç koridor
her koridorda birçok hücre
ve her hücrede pek çok insan prangalı
bu zincirlerin arasında kadınların ölüsünü seven de var.

bu prangalılardan birçoğu her gece rüyalarında
bir kadın ciğerinden
ölüm çığlığı atanlar var.

Ama ben kadınlarda bir şey bulamıyorum
Bulamazsam eğer bir gün özeşimi
Ben ama kendi düşünlerimin dağlarında şu filizlenen
Çürüyen, kuruyan ve dökülen
Şu çöl bitkilerinin ahenginin
yankısından başka
bir şey duyamıyorum.
Şu bağım olmasaydı
uzak ve kaygan bir anı gibi
soğuk ve alçak toprağı aşacaktım belki
"tan yeri ağardığında":
Suçum bu
Suçum bu.

Furûğ'a Ağıt

Seni arıyorum dağ eteğinde
deniz ve çayır kenarında ağlayarak
seni arıyorum, rüzgârların geçidinde,
mevsimlerin dört yolunda

* * *

Bulutlu göğü çevreleyen,
camı kırık pencerenin yanında ağlıyorum.
senin hayalini beklerken daha ne zamana kadar,
ne zamana kadar
bu boş defterin sayfalarını çevireceğim?
ölümün kardeşi aşkı ve rüzgârın yönünü
kabullenmek gerek,
seninle paylaştı sırrını ölümsüzlük,
ihtişamlı bir hazineye dönüştün
öyle bir hazine ki,
diyar ve toprağı sahiplenmeyi
sevecen kılmış.

* * *

Senin adını göğün alnından geçen bir sabah,
Adın kutlu olsun,
ve biz böylece
Geceyi, gündüzü ve henüzü
de tekrarlıyoruz...

Aşkla Beraber Toprağa Gömülenin Doğuşu

İzle, nasıl toprağa seriyor ellerini
İnce dal gibi
–Aşk tanrısı–
ve isyanı karşısında
cehennem bile varlık gösteremiyor!
değil hançer yarası
"Evet" derse ölecek,
ve bıkkınlıktan ölmezse eğer
ölüme yenik düşmeyecek
müthiş bir kale sanki
ve kapılarının tılsımı
küçücük "Dostluk" kelimesi

* * *

(I)
Sen aşkı böyle inkâr ettiğine göre
koltuk altında hançer gizlemişsin,
ve âşık öyle bir itirafta bulundu ki
tüm teni çığlık oldu.
İzle, fırtınanın deviremediği gövde
Nasıl da toprağa düşüyor,
yücelik avlusunda
Denize sarılan yiğit
nasıl da
usulca toprağa dönüşüyor
izle, nasıl da ihtişamlıdır
senin yoluna başkoyanın ölümü
öyle bir ölüm ki
bin şehzadenin doğumundan
daha gürültülü.

Sessizliğin Patlaması

Sırtımda taş taşıyorum; terkiplerim, kafiyelerim taş.
günbatımının döktüğü ter
geceyi karanlık derinliğinden uyandırıyor.
Tabutta renk kırlaşır.
ve sessizliğin patlama korkusundan,
şarkı nefessiz kalır.

Terkiplerin taşından sağlam bir duvar örüyorum
ve şiirimin çatısı üzerine koyarak,
kendimi tutukluyorum.
ben böyleyim işte, belki de budalayım
kim nereden bilsin ki
kendi hücremin taşlarını sırtımda taşıdığımı,
Meryem'in çocuğu yerine çarmıhı taşıdığı gibi.

...Mavi Duman Gibi...

İpek kulede gezdirmiyorum seni
oynatmıyorum seni fildişi sahnelerde:
soğuk bulutun kül yatağında titriyor
sonbahar gecesi.
iki çocuğu hangi evin önünde sadece ateş rüyası ısıtıyor?
üç çocuk hangi soğuk kaldırımda yatıyor?
Yüz çocuk hangi ıslak sokakta?...

* * *

Oynatmıyorum seni mavi duman gibi
kaydırmıyorum seni değersiz düşüncenin
kadife uykuları üzerinde:

renksiz gülücüğün köpüğü sönüyor
gece vakti.
sonbahar nehir yatağında ağlıyor,
ve ben ümitsiz bir aşkla beraberim.
iki çocuk bir hanın kapısı önünde uyuyor.
üç çocuk soğuk kaldırım taşları üzerinde,
ve yüz çocuk nemli ölü toprak üzerinde.

Kaydırmıyorum seni, değersiz düşünce kadifesi üzerinde,
ham hayallerin dünyasına itmiyorum seni:
Eğer çatının üzerine yağan yağmurun sesi
uykunu getiriyorsa
ve eğer ateş dansı başlangıcı ise,
Eğer küçük nehirde soğuk damlalardan
oluşuyorsa köpük
ve eğer gece şarkı söylüyorsa sokakta–
İki çocuğu hangi evin önünde sadece ateş rüyası ısıtıyor.
Üç çocuk hangi soğuk kaldırımda yatıyor?
Yüz çocuk hangi ıslak sokakta?...

* * *

Uzak arzular zemininde gezdirmiyorum seni
ümit tütsüsünde oynatamıyorum seni
Güneşle gece arasından yükseliyor duvar
sabah Külleri
arasından.
İki çocuk bir han kapısı önünde
Ölmüş şimdi.
Üç çocuk soğuk taş kaldırım üzerinde
Ve yüz çocuk nemli ölü toprakta.

Tekrar

Ayna ormanları kırıldı
ve yorgun elçiler ümidi vaat etmeyen
yeryüzüne indiler
ve risalet kitapları
ölümü kendi kaderinde tekrarlayanların
kara listesiyle
dolup taştı

* * *

Yanık ellerle
güneşin çehresindeki tozu, toprağı temizlediler,
temizlediler ki
kendi cellatlarının yüzünü
hatıra aynalarında iyi görsünler
ve anlasınlar artık
cellatlarının hepsi
o prangalılardı.
ve onların kanlı ayaklanması
geleceğin özgür zemininde yeşeren
nağmeydi.

Şimdi o "prangalılara" bakınız
nasıl da
inançsız ve şarkısızlar
kendilerinin ve diğerlerinin
hapsine çanak tutuyorlar.
izleyin!
izleyin!

* * *

Ayna ormanları kırıldı
ve yorgun elçiler karanlık zemine indiler.
ve işkence acısıyla çığlık attılar:
"–Bizim risalet kitabımızda
sevgi ve güzellikler var."
Tanrı soyundan gelen insanın
yeryüzünde saltanat sürmesi
kaybedenlere, iyi gelecek,
kölelere özgürlük
ve ümitsizlere ümit talep ediyoruz.
"Bizim risalet kitabımızda
sevgi var
güzellik var
ve toprağın rahmine kin, nefret
tohumları serpilmiyor".
Ayna ormanı kırıldı
ve yorgun elçiler ölüler kervanına katıldılar,
ve şairler şehitler kervanına katıldılar,
tıpkı cellatların elindeki güvercinler gibi,
ve artık insana ait olmayan yeryüzünü
böyle terk etti güzellikler, nağmeler,
Bir tek mezar ve ağıt kaldı
Ve insan
Sonsuza kadar
Yarattığı zindana
Zincirlendi.

Ölüm – Ben

Şimdi zamanın ağır dalgaları üzerimden geçiyor.
Şimdi zamanın ağır dalgaları üzerimden geçiyor
demirden nehir sanki,
Şimdi zamanın ağır dalgaları üzerimden geçiyor
taş ve çelikten deniz sanki.

Esinti geçidinde başka bir nağmeye başladım.
Yağmurun geçidinde başka bir nağmeye başladım.
Gölgenin geçidinde başka bir nağmeye başladım.

Yağmur ve nilüfer sende
Çığlık ve hançer bende.

Fıskiye ve rüya sende
Karanlık ve keder bende

Senin geçidinde başka nağmeye başladım.

Yaprağı türkü yaptım
ormandan daha yeşil
Dalgayı türkü yaptım
insandan daha coşkulu
Aşkı türkü yaptım
ölümden daha vurucu
Ormandan daha yeşil
yaprağı türkü yaptım.
Deniz yüreğinden daha coşkulu
dalgayı türkü yaptım.
Yaşamdan daha vurucu
ölümü türkü yaptım.

Vakit

Teninin ötesinde seviyorum seni
Aynaları ve meraklı gece kuşlarını bana ver
aydınlık ve şarabı
köprünün geniş kavsini ve gökyüzünü
kuşları ve gökkuşağını
ve perde'de tekrarladığın
son yolu
bana ver

* * *

Tenimin ötesinde
seviyorum seni
imkânsız uzaklarda
vücutların risaleti bittiği yerde
ve isteklerin alevi
heyecanı
söndüğü yerde
ve mânâ sözü terk ederken
yolculuğun sonunda
cesedi ruh gibi akbaba kuşlarına teslim ederken.
Aşkın ötesinde
seviyorum seni
renk ve perdelerin ötesinde
tenlerimizin ötesinde.
Bana bir söz ver, görüşebilmemize dair.

Kafesten

Bakışlarımızın sınırından
her taraftan
duvarlar
duvarlarla yükseliyor
ümitsizlik gibi.
her duvarın ardında
mutluluk
ve bir mutlu mu var?
yoksa kıskançlık mı?
ki bakışlar bu denli
ağ gibi örülmüş
ve bakış ile duvarlar
ümitsizliğin uzak mesafesinde
görüşüyorlar
ve Gökyüzü
Billurdan bir zindan mı?

Eşikte

dik durmalı ve inmeli
tokmaksız kapının eşiğine
zamanında gelmişsen kapıcı bekler seni
eğer zamansızsan
yanıt almaz kapı çalan.
kapı kısadır
alçakgönüllü olmalı öyleyse.
bir ayna olabilirsin perdahlanmış
orada
bezenmeyi
kendinde seyredesin
çıkmadan önce
gerçi hayal ürünündür senin
kapının öte yanındaki gürültü
misafir kalabalığından değil,
orada çünkü
seni
beklemez kimse.
orada çünkü
kıpırtı, belki,
ancak kımıldayan yoktur:
ne ruhlar, ne hayaletler, ne avuçlarında kâfurlarıyla
kutsanmışlar
ne yumruklarında ateşli öküz kafalı ifritler
ne püsküllü çıngıraklı huni şapkasıyla iftira edilmiş şeytan

ne çelişen mutlakların yasasız macunu.–
orada
bir tek sen
salt varlıksın,
salt varlık,
kendi yokluğunda devam edersin
çünkü yokluğun senin
mucizenin kökten varlığıdır.
kaçınmazlık eşiğinden geçişin
ziftsi damlanın damlayışıdır karanlığın dipsizinde:
"–yazık
keşke keşke
bir yargı yargı yargı
olsa olsa olsa
imiş!– "
eğer işitme erkin olsaydı
güneşsiz yıldız kümelerinin suskulu sarayında
belki sen
kendi damlama şarkının yansısını–
kuru kereste yığını hayıflanmanın yıkım sesi gibi
duyardın:
"–keşke keşke
yargı yargı yargı
olsa olsa olsa olsa....–"
fakat kapının öte yanında oturmuş bir hakem,
yargıçların uğursuz cübbesi olmadan,
özü öngörü ve insaf
görünümü zaman.–
ve çağların geçidinde anıların senin
sürgitliğin ölümsüzlüğüne değin
yargılanacak.

* * *

elveda! (böyle der şair Bamdad*)
oynayarak geçerim zorunluluğun eşiğinden
şen ve şâkir.
dıştan içe geldim:
görünümden
görmeye görene.–
ne bir ot görünümünde ne kelebek ne taş görünümünde
ne okyanus.–
ben "biz" görünümünde doğmuşum
görkemli insan görünümünde
otların ilkbaharında kelebeklerin ebemkuşağı seyrine
oturayım diye
dağın gururunu kavrayayım diye ve işiteyim diye
denizlerin heybetini
kendi koşullarımı tanıyayım ve dünyaya kendi gayretimce
kararımca
anlam vereyim diye,
böylesi işler zira
ağacın ve kuşun ve kayanın ve şelalenin
gücünü aşar.
insan doğmak, somutlanmasıydı görevin:
sevmek ve sevilmek gücü
işitmek gücü
görmek ve söylemek gücü
üzülmek ve sevinmek gücü
yüreğin genişliğince gülmek gücü ve canın çırasıyla
ağlamak gücü
gururla boynunu dimdik tutma gücü alçakgönüllülüğün
görkemli zirvesinde

* **Bamdad:** Şamlu'nun mahlası.

emaneti omuzlarında taşımanın ulu gücü
ve yalnızlığa katlanmanın hüzünlü gücü
yalnızlık
yalnızlık
çırılçıplak yalnızlık.
insan,
görevin çetinliğidir.

* * *

bağlı kollarım serbest değillerdi her manzarayı bağrıma
basayım
her şarkıyı her ırmağı ve her kuşu
her dolunayı her ağacı ve her öteki insanı.
yaşama fırsatını eli bağlı ağzı kapalı geçtim
eli bağlı ağzı kapalı geçtik
ve dünyayı sadece
şirret duvarının dargörüşlü deliklerinden gördük
ve şimdi
işte tokmaksız bodur kapı karşıda
işte bekleyen kapıcının işaretleri!–
yazmış olduğum o dar geçide
elvedaya
dönüp bakıyorum:
zaman kısaydı ve yolculuk usandırıcı
fakat biricikti eksiksiz.
canıma değsin, şükürler olsun!–
(Böyle der yorgun "BAMDAD")

....
Körlüğün mutlak karanlığı
Ve yalnızlığın ölümcül duruşu
Saat kaç? (Zihninden geçiriyorsun)
Hangi gün?
Hangi ay
Hangi gezegenin
hangi yüzyılın
hangi yılından?
ansızın bir öksürük
yanından geçiyor.
Ah,
Özdeşliğin, paylaşımın
Kurtarıcı duygusu!

Durumun Özeti

Geride hiçbir şey kalmadı
yola çıkarken
tek bir beddua bile.
Babamın "vakitsiz ezanıyla"
dünya'ya geldim
annemin ellerinde
hangi kötülük vardı
–ki–
takdir'le abdest aldı.
Havayı tükettim
okyanusu tükettim
gezegeni tükettim
Tanrıyı tükettim
ve lanetlenmenin yerine
birşey koydum

Biz de

Biz de bir zamanlar
bir an
bir yıl
bir yüzyıl
önce
buradaydık.
Bu gezende
bu toprakta
dar bir zaman dilimine benzer
ipeksi karanlıkta
Güneş keteninde
Geniş ay ışığı avlusunda
Yağmur tellerinde
fırtınanın otağında
sevincin süslü odasında
keder kalesinde
yalnız kendinle
yalnız başkalarıyla
Aşkta biricik
nağmede biricik
Hayatla dopdolu
ölümle dopdolu

* * *

Biz de geçtik, tıpkı senin gibi
bu gezegenden
dar bir zaman diliminde
birkaç yıl
şimdi senin durduğun
yerde
Alçakgönüllü
veya aşağılık kimse gibi

Gülerek
ve
ağlayarak
ağır aksak
veya
koşaradım
özgür
veya
tutsak

* * *

Biz de bir zamanlar
evet
evet
Biz de bir zamanlar...

.....
öteki yüzün
korkunç bir çirkinliği barındırıyor
bir yüzün ise
hayat veriyor
ey JANUS*!

* Janus: Antik Roma dönemi tanrısı. Şehir kapılarının koruyucusu veya sırt sırta vermiş figürler, gelecekle geçmişe, batı ile doğuya, hayatta olanlarla göçmüş olanlara, yaşama ve ölüme işaret eder.

....
Ne adaletli
ne de
güzeldi
dünya
biz sahneye çıkmadan evvel
adalet'e ulaşamadan
düşündük, durduk,
ve güzellik
varlığa büründü.

....
Baş başa
baştan başa
tüm ovada
yolun sonuna gelmişler
çöl dilencileri
yol ayrımlarında
çiçek hastalığında
ölmüşler hep,
seninle eşit uzaklıkta
–ey en yakın dinlenme yeri: çayevi!–
yakıcı samyeli soluğundan
kışın yakıcı soluğuna
kadar
çöl dilencileri.

Milat
AŞK,
ansızın yüzündeki örtüyü
indirdi
tıpkı güneş gibi,
ve görünür kıldı
kapıyı, çatıyı,
parlayan ateş
söndü
ve insan ayağa kalktı.

....
Hangi cenaze için inliyor bu saz?
Hangi saklı ölü için ağlıyor
Bu zamansız saz?
Hangi mağarada
Hangi tarih için sızlıyor
bu cahil pençe
bu tel ve bu yay?
izin ver ayağa kalksın
gülücükten
yoksun Halk!
Bahçede ağlamak çok acıklı
saflık çeşmesine
goncaların ilk Ah'ına ağlamak
çok acıklı
esinti yelkenine
yüksek yeşilliğe ağlamak
çok acıklı.

....
lacivert gölge
rüzgâr ve balık ne yapıyor?
bu karanlığın
methiyecisi
Ne yapıyor şehirde
Bu ölüm evinin
Çalgıcısı?
Masumiyetin pençeleri
altında.

–Ölü Doğa–

Masa üzerinde
kâğıt demeti
ve Güneşin ilk bakışı
müphem bir kitap
ve unutulmuş
çay fincanın kenarındaki
sigaranın külü
ve zihinde yasak konu.

–Duvarın Gözleri–

Duvarın gözleri
Pencerenin gözleri
Kapının gözleri
Suyun gözleri
Esintinin gözleri
Dağın gözleri
İyi'nin ve şer'in gözleri
Elbisenin gözleri, deniz ve balığın gözleri
Ağacın gözleri
Kök ve yaprağın gözleri
Kamışlık ve gölün gözleri
Taşın gözü ve şişenin gözleri
Şüphenin gözleri
Merakın gözleri
Gözyaşlarının gözleri

Şaşkınlıkla bizi izliyorlar
Ne seni sevmemden dolayı
belki
Biz Dünya'yı seviyoruz diye

Keşke Su Olabilseydim

Keşke su olabilseydim
istediğin gibi olabilme olanağı olsaydı
insan olabilme
ne mümkün!

Görmüyor musun?
olanaksız sınırında bir zorluk.

Keşke su olabilseydim diyorum kendime
İnce bir dalı güzel ağaçta yetiştirebilmek
baltayla toprağa yığıp yakmak için mi?
veya
selvi fidanına sonsuz yeşilliği bağışlamak
gereksiz kana bulanmadan önceki Haç
ya da
susuz bir dudağı
suyla buluşturma mutluluğu

hatta eğer onu dizüstü yere çöktürerek
kızgın güneş ve arbede sesleri eşliğinde
kılıçla boynu vurulsa?

Kimseyi şaşırtmıyor
Kendi kardeşinin galibi olmak
ve
"başka türlü düşünenlerin" celladı olmak
veya
yetişkin-genç fidanı
cansız odun olarak algılamak?

Biliyorum, biliyorum, biliyorum
tüm bunlara rağmen
keşke su olabilseydim
eğer istediğim gibi olabilme imkânım olsaydı
Ah!
keşke o habersiz pak damla olsaydım
bir dağ eteğine yağan!
Zulmün çekişme okyanusunda
başıboş değersiz dalga
olacağıma.

Butimar

Gerekli mi?
seni ne denli istediğimi söylemek!
Yüreğin şüphe
ve gözlerin yıldız
bir yudum içtim ve kurudu.

Tatlı göl
benim yangınıma yanıt vermedi
biliyorum.

Gerekli mi?
seni ne denli istediğimi söylemek!

Kitapların Arasında Dolaştım

Kitapların arasında dolaştım
çürümüş tozlu gazetelerin arasında
kendi anılarımda
yardımcı olmayan hâfızamda
aradım: kendimi ve yarını

Hayret! Arayan benim!
aranan değil.
Ben buradayım
ve
gelecek avuçlarımda.

Ayna Aynada

Şiir zarafetinde dudakların
en şehvetli öpücükleri utangaçlıkla öyle dönüştürür ki
mağaralardaki canlılar ondan faydalanarak
insan olurlar
ve yanakların iki eğimli oyukla
senin gururunu yönlendirir ve benim yazgımı.
Ben ki
tan yerinin beklentisinde
silahlanmaksızın
geceye katlanmışım
ve alnı açık bir kız oğlan kızlığı
alışverişin fahişeler evinden
sevecenliğe getirmişim.

Hiç kimse kendi ölümüne böyle korkunç kalkmadı
Benim yaşama oturduğum gibi

Ve ateşin şiiridir gözlerin
ve insanlığın yengisidir: Aşk'ın
kadere karşı koşarken
ve bağrın senin
azıcık yer yaşamak için
azıcık yer ölmek için
ve bin parmak ucuyla utanmazca
göğün silikliğini sorgulayana kentten kaçıştır.

Dağlar ilk taşlarla başlar
ve insan ilk acılarla
bende acımasız bir mahpus vardı
zincirlerinin şarkılarına alışmayan
ben senin ilk bakışınla başlatıldım
fırtınalar senin kocaman dansında
görkemlice üflerler bir kavala
ve damarlarının şarkıları
süreğenliğin güneşini yükseltir
bırak öyle uyanayım
ki sokaklar
kavrasınlar varlığımı

ellerin barıştır
ve yardıma koşan arkadaşlar,
düşmanlık
unutulsun diye
alnın boylu bir aynadır
ışıldayan ve yüksek
yedili kız kardeşlerin baktıkları
kendi güzelliklerine varmak için,
çırpınan iki kuş göğsünde şakır,
yazın hangi yoldan gelecek
susamışlık
suları kandıran yapsın?

Görünesin diye aynada
uzun bir yaşam boyu bakmışım ona
ben birikintileri, denizleri ağlamışım
ey insan kılıklı peri
tenini yalanın kümelerinden başka yakmadığı
varlığın senin cennetsidir
cehennemden kaçışı açıklayan
beni kendinde boğan bir denizdir
tüm günahlarımdan ve yalanlarımdan
arındıran
ve tan senin ellerinle atar.

Bu Çıkmazda

Ağzını kokluyorlar
seni seviyorum demiş olmayasın sakın
Yüreğini kokluyorlar
garip bir devrandır sevgili
ve aşkı
devrik yol direkleri yanında
kırbaçlıyorlar
aşkı evin zulasında saklamalı
Soğukların bu eğri büğrü çıkmazında
ateşi
şarkıyı ve şiiri yakarak
canlı tutmaktalar.
Düşünmeye yeltenme
garip bir devrandır sevgili
geceleri kapıyı çalan
ışıkları öldürmeye gelmiştir
aydınlığı evin zulasında saklamalı
İşte kasaplardır
geçitlere yerleşen
kanlı çomak ve satırlarla
garip bir devrandır sevgili
ve gülüşleri dudaklara dikiyorlar
ve şarkıyı ağızlara
şevki evin zulasında saklamalı
Kanarya közlemesi
papatya ve yasemin alevlerinde
garip bir devrandır sevgili
yengili iblis sarhoş
bizim ağzımızın şenliğine oturmuş sofraya
Tanrıyı evin zulasında saklamalı.

Hâlâ O Kargayı Düşünüyorum

Hâlâ o Kargayı düşünüyorum
yuş dereleri kenarında,
siyah makasıyla
ve tekrarlanan seslerle
sarı buğday tarlası ortasından
mat kâğıt gökyüzünden
eğri büğrü bir çember kestiğini.
ve yakın dağa karşı
boğazındaki kuru: "gak gakkk" sesiyle bir şeyler
söylediğini.
dağlar isteksizce
geç vakitlere kadar
hayretler içinde
taş kafalarında tekrarlayıp durdular
onun söylemeğe çalıştığını!

Bazen soruyorum kendi kendime,
Bir Karga, kesin ve vurucu varoluşuyla
öğlen vakti
ve o matem rengiyle
Kızgın ve asabi
Birkaç yaşlı çınarın üzerinden geçerek
Sarı Buğday tarlasında kanat çırparak
Neyi var ve ne söylemek ister? Bu yaşlı dağlara.
–ki–
bu uykulu yaşlı tapınaklar
yazın öğlen vaktinden
geç vakitlere kadar onu tekrarlayıp dururlar?

Terkiplerin taşından sağlam bir duvar örüyorum
ve şiirimin çatısı üzerine koyarak,
kendimi tutukluyorum.
ben böyleyim işte, belki de budalayım
kim nereden bilsin ki
kendi hücremin taşlarını sırtımda taşıdığımı,
Meryem'in çocuğu yerine çarmıhı taşıdığı gibi.

"Şamlu'nun her sözcüğünde, her dizesinde yeni bir düşünce ve duyguyla karşılaşabiliriz. Şiirinin derinliğinde hayatı ve güneşi davet eden bir çocuk gezinir... Onun itiraz çığlıkları, hüzünlü güzelliklerin ve gerçeğin sesidir." Furûğ

"Hâfız'dan sonra en çok okunan, en çok kabul gören şairin Şamlu olması beni hep düşündürmüştür... Şamlu da Hâfız gibi şiiriyle özdeşleşen ender şairlerdendi." Hamid Farazande

"Onun çabalarıyla çağdaş Fars Şiiri klasik dönemin (Hallaç, Attar, Hâfız, Hayyam) yüksek doruklarına doğru tekrar tırmanmaya başladı."
Cavit Mukaddes

ISBN 975-08-0785-5
9 789750 807855